

най-хубавата мома, бѣла Радка и я отнесълъ въ Здравкова стена!

— Молиме те, самъ Богъ те прати, избави селото, отърви ни отъ змея!... Че отъ години не смѣе сама копачка въ градина да отиде, не смѣе жетварка на нива да иде!... А ето, че се не побоя и отъ цѣло село!...

Яхна бърже Марко коня Шарколия, възви го и право подъ Здравкова стена. Гдето стѣпа коня Шарколия, стѣпките му — вирове станавали, до день днешенъ пълни съ мръсна риба! Чу Марко подъ Здравкова стена, какъ жално ридае заключената мома хубавица. Пъкъ по скалата росенъ здравецъ, клюмналъ нажалено!

Натъжило се Марковото сърдце и къмъ всички тогазъ се обърналъ:

— Хайде, всички въ дома си идете! Битка може тукъ да стане, нека всѣки въ дома да се скрие!

И останалъ самъ подъ стената, вдигналъ Марко глава къдрокоса, вдигналъ глава, викналъ грѣмогласно:

— Тука ли си змейо седмоглави?!... Ако жалишъ седемтѣхъ си глави, пусни момата, докато е време!..

Ала змеятъ отъ дума не вземалъ! Не го плашили Маркови закани! И на Марко съ смѣхъ отговорилъ:

— Я, иди си отъ тука, юначе! Я, иди си изъ Косово поле! Само азъ съмъ господаря тука!...

Ядосалъ се Марко прилепчанинъ, откачилъ тежкия боздуганъ. Че като замахналъ съ все сила, скалата разцепилъ. Бликнало отъ нея изворче студено, отъ сълзите, отъ набраните сълзи на заключената мома! А боздуганътъ се разбилъ на парчета и разпръсналъ край Ичера.

Уплашилъ се змеятъ, уплашилъ се, изкочилъ навънъ, полетѣлъ въ небесата и вече се не върналъ!...